

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sermones prestantissimi viri Roberti de Latio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professoris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no.Maij.

Sabbato. iij. domi. in. xl. de simulato adulationis vitio. Sermo. xlv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

Sabbato post Oculi. Sermo XLV

me pōdus ei? sensisset? ¶ Septima ele-
mosyna est sepelire mortuos. Et de hac
diffusius dicemus cū agemus de pieta-
te defunctorum. Ergo benigno corde impē-
damus nostris primis pietatis opera
vt sic valeamus in hoc seculo acquirere
dei gratiā: et in futuro sempiternam glo-
riam: in qua uiuit et regnat deus per infi-
nita secula seculorum. Amen.

¶ Sabbato post Oculi: de simulato vi-
tio adulationis quo sepius pharisei vtes-
batur cū xpō loquētes. Sermo. xlv.

Miserunt ei: ma-

gister. Nec mulier modo
deprehēsa est in adulter-
io. Simulantiū pharisaeorum
verba sunt origi-
naliter Job. viij. et in euangelio hodierni
no. Sequuntur plurimi venenosos mo-
res virulētosq; modos scribarū et phariseo-
rum: quibus christi blāde reuerēterq; ma-
gistrum vocātes: eius tñ doctrinā nō so-
lum spernebāt: verum etiā alijs vilē con-
tēptibilem exosamq; reddere satagebāt.
Ipsorum autē vestigia retinēt adulatorum
qui suis mellitis verbis veritate negle-
cta salutatem fouent. Eapropter in hoc
sermone de vitio adulationis pulchra
quedam et vtilia aperiemus: de qua tria
mysteria sunt declaranda.

Primum dicitur diffinitio.

Secundum offensio.

Tertium remediatio.

¶ Quid sit adulatio: et qualiter pōt q̄s
quibus laudare aliquē cū merito: et quibus
cū peccato. Cap. i.

Primum mysteriū declarādus
de adulatione vti diffinitio.
In quo quid sit adulatio vi-
deamus. Et ex dictis Alexā.
in. ij. volumine summe pōt sit diffiniri.
Adulatio est pctm̄ pueniēs ex sermone
vane laudis alicui facte intērone placē-
di. Pro cuius declaratione notāda sunt
tria: videlicet ¶ Primum notādus s̄m Tho.
in scripto sup li. iij. Et b. q̄ circa huma-
na colloq̄a p̄ que maxime hoīes adinu-

cem cōuiuunt et conuersant s̄m nature
sue proprietatē respectu aliorū aialium
que sibi in cibis vel in alijs h̄mōi cōmu-
nicant: nō autē in colloquijs in quibus p̄-
prie cōsistit cōuictus humanus quoad
delectare aliū vel cōtristare triplex dif-
ferentia reperitur. Quidam enim sunt
qui in suis colloquijs tenēt medium in
laudando vel cōtristando: et tales vocā-
tur affabiles vel amici. Quidam vō ali-
j sunt q̄ tenent excessum in cōtristando:
et defectum in delectando: et tales agres-
tes discipuli vel litigiosi nominantur.
Quidam vō alijs sunt q̄ tenent excessus
in delectando et defectum in alios cōtri-
stādo: et tales placidi vel adultores vo-
cant. ¶ Primum em̄ dico q̄ quidam sunt q̄
in suis colloquijs tenent medium in de-
lectando vel cōtristando alios eo q̄ ta-
les delectant vel cōtristant alios sicut
oportet et q̄n oportet et s̄m alias circums-
stantias: et tales sunt laudabiles: et vo-
cantur affabiles vel amici. Habens em̄
hanc virtutē affabilitatis vel amicitie
quibus laudat alios et delectat s̄m q̄ exi-
git debet ordo necessitatis et rationis.
Quādoq; vō refugit delectare et eligit
cōtristare: et hoc duobus modis. Vno
modo ex parte ipsius qui cōtristat: puta
si nō sit sibi honestus talia colloquia
audire: vt cum aliquis loquitur verba
turpia: vel etiam si sibi sit nociuum: pu-
ta cum alius loquitur in detrimentum
eius. Alio mō ex parte illius quem con-
tristat: puta si dicat vel faciat aliqd qd
ad ppriam ipsius magnam inhonestas-
tem pertineat: vel etiam si multum sit
nociuum. ¶ Secūdo quidam alijs sunt qui
tenent excessum in cōtristando alios et
defectum in delectando: superabundāt
enim in alios cōtristando: et volūt con-
trariari omnibus que dicuntur vel fiūt
ab alijs: et isti agresstes vocantur. ¶ Ter-
tio quidam alijs sunt qui in suis colloquijs
tenent excessus in delectando et defectū
in cōtristando. Vi enim in suis sermo-
nibus et in rebus alijs quibus commu-
nicant et cōuersantur cum alijs omnia

irrecuperabile est grauius malo recupera-
 bili: sed nocumētū homicidij est irrecu-
 perabile: nocumētū hō adulationis est
 recuperabile: ergo rē. Et alia hō parte
 adulatio est grauius peccatū homicidij du-
 plici rōne. Prima est: q̄ peccatū quāto est
 magis nocuū in preciosoib⁹ reb⁹ tā-
 to grauius est: sed lingua adulatoris
 plus nocet in preciosoib⁹ bonis: falsy
 in bonis spūalibus q̄ gladius persecu-
 toris q̄ nocet in corporalib⁹: itē: ergo rē.
 Scda ratio est: q̄ peccatū quāto oculi-
 tius nocet ⁊ minus caueri pōt: tāto est
 grauius: sed peccatū adulationis oculi-
 tius nocet. Magis em̄ pōt caueri a ma-
 nu persecutoris ꝑ a lingua adulatoris:
 ergo rē. ¶ Secundū dubij: utrū adula-
 tor ita grauius peccat sicut ille cui adu-
 latur? Rñdet Alex. vbi. s. duobus mo-
 dis. Primo simpliciter et absolute sine
 aliqua distinctione: q̄ ille qui adularur
 alteri ⁊ nocet ei: plus peccat ⁊ plus no-
 cet sibi q̄ illi cui adularur. Ratio est: q̄
 sibi nocet tanq̄ sufficiens causa peccādi.
 Alijs aut̄ nocet ⁊ est cā peccati occasio:
 naliter tñ. Scdo respōdetur cū distin-
 ctione. Nā distinguendum est de illo cui
 aliquis adularur. Aut em̄ ille nō assen-
 tit adulationi: aut assentit. Primo cum
 quis nō assentit adulationi: tūc adula-
 tor peccat mortaliter ex intēione indu-
 cendi illum ad peccatū mortale quātūq̄
 in eo fuit: ly ille adulationi non assenti-
 ret. Scdo hō cū aliq̄s adulationi assen-
 tit ⁊ acquiescit: tūc de tali distinguo. Quis
 est q̄daz qui decipit ⁊ edēdo adulatori
 plus de seipso q̄ sibi: ⁊ talis cū decipit
 ab adulatore: min⁹ peccat q̄ adulator.
 Est alius q̄ nō solū credit adulatori: sed
 etiā fouet ipm ⁊ procurat vt fiat adula-
 tor: ⁊ talis p̄ peccat q̄ adulator. ¶ Ter-
 tiū dubij: utrū adulatio maius sit pec-
 catū q̄ detractio. Rspōdet Alex. q̄ de-
 tractio est grauius peccatū. Primo ex par-
 te radias: q̄ detractio ex deteriore radi-
 ce surgit q̄ adulatio. s. ex odio ⁊ ex inui-
 dia: in q̄bus detractor similitudinē dia-
 boli tenet. Adulatio hō ex libidine plā-

cendi procedit vel ex vanitate cordis.

¶ Scdo detractio est grauius peccatū q̄
 adulatio ex parte finis: q̄ adulatio in-
 tēdit magnificare nomen: detractio hō
 nitit auferre vel depimere nomen: vel
 adulator q̄rit delectationē ei⁹ cui adu-
 lat: detractor hō q̄rit diffamationē ei⁹:
 cui detrahit. S; nescio q̄d dicā de adu-
 latione q̄n tot inueniunt adultores:
 tot etiā adulatoribus aures beniuolas
 accommodātes: quo fit vt veritas cōcul-
 cetur: ⁊ malicia superabūdet.

¶ De tribus remedijs q̄bus est vtēdus
 vt euentur fraudes ⁊ deceptiōes adu-
 latorum. Cap. in.

¶ Tertij mysterij declarandus
 de adulatione hō remediatio
 Possunt em̄ tria remedia cō-
 tra adultores opponi.

Primū est deceptionis p̄sideratio,
 Scdm bone p̄cie cōditio.

Tertij pp̄ie miserie inspectio.

¶ Primū remediū est deceptionis p̄sides-
 ratio. Ab illo em̄ semp̄ cauēdū est q̄ semp̄
 per decipit: sed ois adulator est talis.
 Uñ Aug. sup̄ psalmistam. Adulatio est
 fallaci laude seductio. ⁊ idē sup̄ psalmi-
 staz. Plus persequitur lingua adulato-
 ris q̄ manus persequētis. ⁊ Hiero. sup̄
 psalmistam. Nihil est q̄d taz facile cor-
 rumpat mentes hominum sicut adula-
 tio. Plus em̄ nocet lingua adulatoris
 q̄ gladius persecutoris. ⁊ Beda sup̄ Lu-
 cam. Ipsa pcti nutritrix adulatio est: que
 sicut oleū flāmis: ita in culpa ardētibus
 solet administrare fomētū. ⁊ Cassio. in
 eplis. Adulatio blāda oīnibus applau-
 dit: oībus salne dicit: p̄digos vocat li-
 berales: auaros: parcos: sapiētes: lasciu-
 uos: curiales: garrulos: affabiles: obsti-
 natos: constantēs: pigros: maturos: ⁊
 graues: bec sagitta leuiter volat: cito in-
 figit. ⁊ Sene. ad Lucil. Malū hominē
 blāde loquētē agnosce tuū laqueū esse.
 Uñ em̄ suū venenū blāda oratio. ⁊ Pro-
 uer. s. Si te lactauerint pctōres ne ac-
 quiescas eis. ¶ Secundū remediū est
 bone p̄cie cōditio. Nā bona p̄cia seme-

Dominica Letare.

per minus existimat de se. Propterea
ips Lu. xvij. dicit: Cū feceritis oia que
pcepta sunt vobis dicite: serui inuiles
sumus: quod debuimus facere fecim⁹.
⁹ Augustinus di. v. c. ad eius. Bonarū
mentū est ibi culpas suas cognoscere
vbi culpa nō est. ⁊ Tertiu remediū ptra
adulationē est pprie miserie inspectio:
vel recognitio. An̄ Greg. xj. q. ij. c. inter
verba. ait: Inter verba laudantiū siue
vituperatiū ad mētē recurrēdū est. Et
si in ea nō inuenit bonū qđ de nobis dē
magnā tristitiā generare dē. Et rursus
si in ea nō inuenit malum qđ de nobis
hoies loquunt: in magnā leticiā debe-
mus proficere. ⁊ Gene. ad Lucil. Intus
teipsum cōsidera nō qualis sis alijs cre-
das. Et idē ad Lucil. Alexāder cū in ob-
sidione cuiusdā vr̄bis circūisset muros:
ictu sagitte percussus cū represso sangui-
ne sicci vulneris dolor: cresceret ⁊ crux
obstupisset. Oēs inq̄t iurāt me esse fi-
liū iouis: sed vultus hoc me hōsem esse
elamat. Verūtm̄ hodie verificat dictum
Dieronymi ad sabinianus. vbi ait: Na-
turali ducimur malo ⁊ adulatōib⁹ nos-
tris libēter fauemus: ⁊ qđ respōdea-
mus nos indignos ⁊ calidus rubor oia
pfundat: tñ ad laudē summā intrinsec⁹
aia letat. Icarco vt dixi pauloante. Lā-
guet veritas ⁊ iusticia cōculcat: qz adu-
latio apud viros magnos ⁊ seculi hui⁹
potētes obtinet magnū locū. Abstinea-
mus igit nos ab hoc dānabili vicio: vt
mereamur in hoc seculo participes fie-
ri diuine gr̄e: ⁊ i futuro sempiternę glo-
rie: in qua viuit gl̄iosus deus p infini-
ta secula seculor. Amen.

⁊ Dñica Letare in mane de sacro cultu
dierū festoz illozūqz debita venera-
tione.

Sermo. xlvj.

Irat proximum
pascha dies festus iudeo-
rum. Scribunt hec verba
Job. vij. ⁊ in euāgelio pre-
sentis dñice. Magnificat
euāgelista miraculū factū a xp̄o dñy

fatiauit ex paucis panib⁹ atqz p̄ficatū
tot militia hoim ppter circumstātia
festi. Cū dō inter xp̄ianos sacroz dñicę
obseruantia religiosa penitus sic
cta: qbus merito cōuenire p̄t. qđ
s. dñs ait: Kalēdas vras ⁊ solēnitates
vras odiuit aia mea. Facta sunt mē-
molesta: laboraui sustinēs. Et cū extra
deritis manus vras auertā oculos
os a vobis. Icarco in presenti sermone
reformatione presentū de festis erit
tractaturi: de qbus tria mysteria p̄-
cipalia declarabimus.

Primū de approbationis.

Scđm determinationis.

Tertiū obseruationis.

⁊ vsus sacroz festoz approbat⁹ ⁊
mendat⁹ a gentilibus: a iudeis: ⁊ a ch-
ristianis.

Primū mysteriū de festis de-
clarandū dē: approbatione.
Nā sunt multi assentes in
nū esse vel inutile obser-
⁹ ⁊ celebrare festa: qbus vsus
vsus approbatū tripl̄ ostēdemus.

Primo per gentiles.

Scđo per iudeos.

Tertio per xp̄ianos.

⁊ Primo ostēdimus vsus festoz appro-
batū p gētiles. Ipsi nāqz ly sm̄ errorē
suos festa tñ solēnter celebrabant. An̄
Varro in vltimo volumine rerū diuina-
rum narrat: q̄ romani p̄ima die ianu-
arij celebrabāt festū iani. Janus dō fuit
qdā qui regnauit in partibus illis vbi
est roma: a quo mons ianiculus dicitur
est. Et ex dictis Quidē de fastis colligi-
tur q̄ eodē mēse celebrabāt festū mini-
ue q̄ erat dea belloy. Et q̄ in februario
habebant festū deę felicitatis ⁊ festum
Fauni quē dicebāt deū mōriū. In mar-
tio agebāt festū martis dei bellorū. In
apuli festū fortune: quā dicebāt deā.
In maio festū deę flore q̄ fuit ministra ve-
neris: ⁊ dicebat habere potēstatē super
flores. Erāt eis ⁊ alia festa q̄ causa be-
uitatis omitto. Pro q̄ dicebat: Zibul-
lus. Luce sacra req̄scat hūm⁹ req̄scat

arator. Et graue suspēso vomere cesset opus. ⁊ Scē. ad Lucil. Festis maxime diebus aio imperādū est: vt tūc voluptatibus solus abstineat: cū in illas oīs turba p̄cubuit. ¶ Scdo ostēdimus vsū festoz approbatū esse p̄ iudeos. Ipsis em̄ festa custodiēda frequēter p̄cipit deus. Vñ Zenit. xix. ait: Sabbata mea custodite: ego dñs deus vester. ⁊. xxv. c. Ego sum dñs de⁹ vester. Custodite sabbata mea: ⁊ pauete ad sanctuariū meū ⁊ Deū. v. Obserua diē sabbati: vt scifices eū. ⁊ Ero. xv. de māna colligēdo dicit: Ser diebus colligit: in die autē se primo sabbatū est dñi: circo nō inuenietis. ⁊ Diere. xvij. Scificate diē sabbati sicut p̄cepi p̄ribus vestris. ⁊ Esa. lvi. Om̄ custodientē sabbatū ne polluat illud: ⁊ tenēre sedus meū adducā in montē sc̄m meū: ⁊ letificabo eos in domo orationis mee. ⁊ Ezech. xx. Ego dñs deus vester. In p̄ceptis meis ambulatē ⁊ iudicia mea custodite ⁊ facite ea: ⁊ sabbata mea scificate: vt sit signus inter me ⁊ vos: ⁊ sc̄atis q̄ ego dñs. Pro declaratione tñ huius vocabuli sabbatū notādū q̄ aliter denoiant dies a gētilibus: aliter a iudeis: aliter ab ecclesia. Gentiles etenim denominant dies a planetis. Et hoc dicit Alb. magnus in suo Irroductorio i astronomia: q̄ sapiētibus egyptijs ⁊ chaldeis vsus est q̄ luna dominaret in prima hora diei lune: iō diē illā vouerūt denotare ab ipsa luna. Et q̄ mars dñaret in prima hora diei martis. Et mercurij in prima hora diei mercurij. Et iuppiter in prima hora diei iouis. Et venus in prima hora diei venuris. Et saturnus in prima hora diei sabbati. Et sol in prima hora diei dñice. Et sic h̄m p̄dictos septē planetas septē dies hebdomade notabant. Vbi dēi denominabāt dies dicētes prima sabbati. s. dominica die q̄ā die prima post sabbatum. Iuxta illud Mat. xxvij. Vespere autē sabbati q̄ luceat in prima sabbati Et sequentē diē dicebāt: sc̄a sabbati: ⁊ sic ordinare alios tertia sabbati ⁊ c. vsqz

ad septimū diē quē apellabāt sabbatū. Qd̄ h̄m magistrū in historia scholastica ⁊ Damascenū iterptat requies: eo q̄ illo die requieuit dñs ab oī ope qd̄ patrarat: vt habet Scē. ij. Qñqz etiam apud Vebreos tota hebdomada d̄i sabbatū. iuxta illd̄ Lu. xvij. Ieiuno bis i sabbato. Septimū tñ diē pprie dicebāt sabbatū quē ipsi scificabāt: ⁊ vltra istum diē habebāt ipi iudei alias solēnitates Ecclesia autē denotat dies dicēs diē dñi cum: de quo plenius in sequētibus dicemus: ⁊ diē sequentē sc̄dam feriā: aliū tertiā: aliū quartā: aliū q̄ntā: aliū sextā: ⁊ sequentē diē sabbati. ¶ Tertio ostēdimus approbatū vsū festoz p̄ xpianos. Nā sc̄a mater ecclesia statuit sub p̄cepto aliquos dies festos a fidelibus celebrādos q̄ ponunt pro maiori parte: de p̄se. di. ij. c. p̄nūciādū. ⁊ eē de ferijs. in. c. cōquestus. Vñ sunt oēs dies dñici p̄ totū annum. Natiuitas dñi: sc̄i Stephanis Jobis euāgeliste: Innocentiū: sc̄i Siluestri: Circūciso dñi: Epiphania. Tres dies resurrectionis: Ascēso dñi. Pentecostes cū duobus diebus sequentibus. Quattuor solēnitates p̄ncipales beate marie virginis. s. natiuitatis: purificationis: annunciationis: ⁊ assumptionis ei⁹. Natiuitas Jobis baptiste: duo: decim ap̄loy: sc̄i Laurētij: Dedicatiōis sc̄i Michaelis: oīm sc̄oz: ⁊ sc̄i Martini. Celebrande sunt etiā ille festiuitates quas singuli ep̄i cū suo clero populo indixerint celebrādas. Insuper de cōse. di. ij. in. c. crucis. Statuit Eusebius q̄ festū crucis in tertia die maij solenniter celebretur. In clemētinādo. Si deū de reli. ⁊ vene. san. mādatur celebrari festum corporis xp̄i. Sunt ⁊ alia festa p̄ consuetudinē ecclesie totius itroducta sicut sancti Nicolai: sancti Antonij abbat̄is: ⁊ quedam alia que h̄m morex patrie celebranda sunt. Quare religiosus laudabilisqz apparet sanctorum festozum vsus. ¶ Quare sabbatum mutatum est in dominicam: ⁊ cur alia festa sunt superad̄

Dominica Letare.

ditā: & de peccato illarum qui festa nō custodiunt. Cap. ii.

Ecūdū mysteriū de festis declarandū dī determinatio. In quo determinate dubitare cōtingit circa qdā non immerito aperiēda: & maxie vt iudeis nos respēdētibz rīdere valeamus. Dubitat ergo de tribus.

Primo de sabbati mutatione.

Secōdo de festoz additione.

Tertio de pctō & offensioe.

In primo dubitat de sabbati mutatione. Nā vt p̄t̄ ex dictis: deus mandauit sabbatū custodiri. Ero. insup. rr. dixit: Memēto vt diem sabbati scifices. Dicit̄ & iudei. Cur ecclia sabbatū mutauit in dñicā? Rīdet Alex. de al. in. ij. volumine sum. q̄ hoc factū est iuste & sc̄tē p̄pter tria.

Primo propter declaracionem mysteriorum.

Secōdo p̄pter exclusionē errorz.

Tertio propter multitudinem priuilegiourum.

In prima rō est p̄pter declaracionē mysteriorz. Nā assignatio septime diei est pure ceremonialis: & oēs ceremonie veteris legis vt dixim⁹ in sermone de obedientia dei: ymbra erant & figura legis gratie & euāgelij. Sc̄m̄ aut̄ Augu. in iij. sup. Gen. ad lram̄ dici pbabiliter potest obseruādū sabbatū iudeis fuisse p̄ceptū in ymbra futuri q̄ sp̄ialē requiez significabat: cuius q̄eris ipse dñs iesus xps: q̄ nō nisi qñ voluit passus est: in sepulture sue mysteriū cōsummavit. Cui ergo p̄ sepulturā xpi figura sit adimpleta: nō est amplius necessariū diē sabbati custodire q̄n̄ immo solēnizare. i. i. sabbato festū facere more iudeoz. p̄hibitū est & pct̄m̄. Unde de pse. di. ij. c. puenit. Grego. ait: Peruenit ad me quosdā perner si sp̄s hoies: praua iter vos aliqua & sc̄tē fidei aduersa seminasse. Ita vt in die sabbati aliqd̄ operari p̄hiberēt: q̄s qd̄ aliud nisi anti xpi p̄dicatores dixerimus: qd̄ veniēs diē sabbatū atq̄ dñi

cum ab oī faciet ope custodiri. Quia enim mori se & resurgere simulat habere: ut in veneratiōe dñicū diē. Et q̄ p̄p̄m̄ in dñicare cōpellit: vt exteriorē ritū legis renocet & sibi iudeoz p̄fidia subdat: eo li vult sabbatū. **Q** Secōda rō quare nō seruaf sabbatū sed mutatuū est in dñicā est p̄pter exclusionē errorz. Nā gētilēs dñicā die cōsueuerāt colere & adorare solē. Et itaq̄ ab hoc errore retraherent sancta m̄ ecclia statuit diē dñicā scificari. **Q** Tertio rō quare sabbatū mutatuū est in dñicā: est p̄pter multitudinē priuilegiourū. Et em̄ dī. lxxv. di. in. c. qd̄ die dñico. Dies dñica tātis diuinarū dignitatis mysteriū est p̄secrata: vt q̄d̄ a dño insigne est cōstitutū i huius diei dignitate sit gestū. In hac mūdus san p̄sit exordiu. In hac p̄ resurrectionem mortis interitū: & vita cepit p̄incipiū. Et de pse. di. ij. c. sabbato. dī: Diē dñicā ob venerabilem resurrectionē dñi n̄r̄i iēsu xpi: nō solū in pascha celebramus: verū etiā p̄ singulas quasq̄ hebdomadas p̄ suis diei imaginē frequentamus. Colligunt̄ em̄ duodecim priuilegia diei dñice. Primum est q̄ fuit prima oim̄ dierū. Sc̄m̄ q̄ erit vltimus dies p̄itis v̄t̄ in sc̄li huius fine. Tertiuū est q̄ illa v̄t̄ la p̄cessit nor. Quartū q̄ sicut infra patebit: nulla ei nor subsequet. Quintū q̄ in ea creauit celū & terrā deo. Sextū q̄ in ea oēs angeli a deo creati sunt: & boni in celo gl̄ificati fuere: & mali de celo expulsi sunt. Septimū q̄ s̄m̄ Octidū in die illa primo p̄cepta sunt dara filijs israel. Octauū q̄ in illa die incarnatus est xps. Nā vt testat magister histozarū. Et die qua dixit deus fiat lux: v̄t̄tauit nos oriens ex alto: & xps incarnatus est. In huius mysteriū & figurā dicit̄ fuit māna in dñicā die. sicut ait Ogenes sup̄ exodū. Nonū q̄ in die dñica xps destructis inferni claustris captiuos ducens captiuitatē ac sc̄t̄rum oīs de limbo eripiēs triumphaliter surrexit a mortuis. Decimū q̄ in dñicā die erit resurrectio mortuoz: & reddet̄ p̄ncipij